

βάλλει παραδείγματα απ' τη σύχρονη ή προγενέστερη ζωή, που καθιστοῦν πιὸ πειστική τη διδασκαλία τους.

Πινυμένος σε μνήματα και ψηλοκαλέστεις θερέττες ο δέ λόγος του αφού κάμει στην πτυχή του, δείχνοντας μας τὸ παλὸ παράδειγμα.

Ο δέ πάθος ταξ δένος μείει και αισθάνεται. Μέλλει η φροντίδα που καταράπιει, ήσεν κατορθώνει ν' αποτύπωση γίγαντη μεταβοτική με τὴν δύναμιν της φροντίδης τὸ δόγμα τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν οὐκέτι οὐ γιγάντην ανθρωπότητα.

Μὲ τῇ γένεσι τῆς ἀλήθειας ἐπλήξει τὸν νεότερο πολιτισμὸν και τὸν αρχαίον τῆς τούτης της Μόδας. Άδειαν με βαθύνα να νοιώσωμε πέποι ορείλιοι σε ματέ. Τέλος ομοί, λέμε, ίνστισθεα ἀπό τη μιά μεριδιανή προσπαθώντας τὴ μακροζημυστή τῆς ζωῆς μας, και δημιουργούμενα κανόνια, αεροπλάνα κ. ά. ἀπό τὴν ἄλλη τὰ ὅποια στρέφομε πατά τῆς ζωῆς μας.

Μὲ λίγα, εἰς ποιητικά, λόγα διεπάγει τὸς ἀνθρώπινης κακίας και τὶς ἀπολύτεις στὴν ἡμέρα τίνα μὲ τὸτε τὸ δόγμα που κανεῖς δὲν αμφιβάλλει πῶς προγματικά ἔκει ὁρεῖσθαι.

Μᾶς παρακαλεῖ, εὖλος, ἀφίνεται εἰς ἀπίγεια πικά και τὶς ἐπιγειες φροντίδες τὸν ἀφεσιωθόστοις οἰκότρυχο στὸν οὐρανό, κάριν τοῦ συναφέστερος μας.

Ἄριτμένως δ. κ. Φαράντος ἀποτελεῖ ποιωνικὸν ἀβάτιμον, που λάμπει ομοιος τόσο ὥστε φαμ πῶντι και μιλᾶ μας. Μπροστοῦμε ἀδισταντα νὰ τὸ πεῦμ' αὐτὸν λαβαίνοντας ὥπ' ὅψει τὸ δλιγάριθμος ἀκριτήριο του. Γιατὶ νὰ μὴν ἀφίσουμε κατά μέρος δημοσιογραφικὰ πολιτιμέντα; Ο ἀριτρός μας, μιλᾶ τὴν ἀλήθεια. Κι' εἶναι τόσο κανονική ποσ δὲ μποροῦμε οὔτε καν νὰ τὴν ἀκούσωμε! τὸ «ώραιον φύλον» οὔτε μὲ μηδι μονάδα δὲν ἀντιπροσωπεύθηκε!!!

Ως τὸσο μεῖς εὐχαριστοῦμε θερμά τὸ καλὸ μας φίλο γιά τὶς ὠραίες στιγμὲς, που μᾶς χάρισε, καμνοντάς μας νὰ αἰστανθοῦμε εριγη ψυχικῆς ηδονῆς, και γιά τὶς προσπάθειες του νιά μᾶς φέρει κονσά στὸ Δημιουργῷ, τὸν πανύανθο Θεό, που τόσο γλυκειδεῖν ή ζωή σιμά Του!

ΠΑΝΟΣ ΗΡΙΔΑΝΟΣ

Τὸ πρωτόδειο τῆς Νέας Εφημερίδας μετεφέρθη στοῦ κ. Γ. Ρεγιάνη.

ΑΛΗΘΟΣ ΙΕΣ

ΒΑΡΕΩΝΙΚΑ

1) Μπορεῖ κανεῖς γιὰ μιὰ στιγμὴ ν' ἀποκτήσῃ κάτι, τὸ χάριτι διῶς θυτερα στὶς ἀνέλαστις ὁδες ποῦ περνοῦν μὲ βαρυά μολυβένια βήματα. Εἶναι τόσο δύσκολο νὰ μείνῃ κανεῖς στὰ ὑψηὶ ποῦ ξέρει νὰ φθάσῃ ἡ ψυχὴ.

—ο—

2) Ο ἀληθινὸς σκοπὸς του ποιητοῦ εἶναι [n]ὰ παρακολουθῇ τὸ θέαμα τῆς ζωῆς μὲ τὶς καταλήλες συγκινήσεις, και μ' ὅλα ταῦτα εἶναι μόνο θεατὴς ποῦ τὴς φροντίδει περισσότερο γιὰ τὴν ὀμορφιὰ τοῦ βωμοῦ, ἀντὶ νὰ συλλογιστῇ πῶς ἔχει μπροστά του τὸ βωμό του πόνου. (Οσκάρ Ούλιλ)

—ο—

1) Ο μνημόνως διὰ νὰ λατρεύσῃ τὴν ἀρετὴν, τὴν φρονεύει προτοτερα, και δὲν γεννατίζει πρὸ τῶν μαρτύρων. παρὰ μετὰ πολὺλοὺς αἰώνας ουδέποτε αὐθῆμερον. Οὔτε ἀναγνωρίζει εἰς αὐτοὺς βασιλείαν, παρ' ὅταν βλέπει τὴν πορφύραν των βασιλέων εἰς τὸ ἔδιον αἷμα των.

—ο—

2) Προσπάθησε νὰ ἔχῃ δόκιμος μίαν ἰδέαν διὰ σὲ ποῦ θὰ σὲ ὀφελῆ, και μήν ἐνδιαφέρεσαι διὰ τὴν ἰδικὴν σου ἰδέαν. Ενδισνει κανεὶς πάντοτε πολὺ εύηπολα τὸ μέσον νὰ συνδηκολεγῇ μὲ τὸν ἀστιδρόν του. (Π. Δημητρακόπουλος)

Βαρέθηκα τὰ στόματα

νὰ μὲ φωτιστεῖ φᾶς μου και νὰ μοῦ λένε ἡ τέλη μου ποῦ βρίσκεται, στοῦ κόσμου τάχα εἶναι τὶς χαμόσπιτα ἡ στὰ ψηλὰ παλάτια:

Μά γὰρ πῶχτον τὸ δάσκαλο μέσα στὸ δυὸ σου μάτια οὕτε εἴπα οὐτὲ μολόβησα μήν ἔρθοντας και κυττάξουν κι' ἀλλοίκονδ μου ἔπειτα στὴ μαστορογιὰ μὲ φτάξει.

Γ. Γεωργασάκης

ΟΤΑΝ.

Όσαν λευκὰ τὰ χέρια σου—ώ τὰ χιονόχερά σου—στεφανοτήλενες και τιμὰ ἀπλώνεις σε δεκάλημα, νειώθω ποὺς στὴ καρδιὰ σου μηδὲ φωλεύει μηδὲ θά μπή ἐτέθοι διγάπη ἀλληλή Κι' σταν γυρνᾶ και: οἱ καημοὶ τῆς νειότης μου τὰ ἀνθια μοῦ λέσ πώς, τὰ μαργάνανε και τὰ φυλλοδοχῆσαν δυμοῦ ἀγάπη μου χρυσῆ ὁρδα χωρὶς ἀγκάθια κι' ἀγάπες δίχως βάσανα μηδὲ εἶναι μηδὲ ἥσαν.

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ
7-6-1924

Η ΠΟΙΗΣΗ ΜΑΣ

ΠΡΩΤΗ ΑΠ' ΟΛΟΥΣ

Άλαργ' ἀπὸ τὴ γῆ, σὲ κόρμους ὀπάτητονς σὲ δισκολόθρωτα και ἀφθιστα, ληγερία πάν' ἀπ' τὰ σύγνεφα-τέποντας οὐρανοσκάλιστους σιμά, πολὺ σιμά εἰς τὰ ἀστέρια πέταξ' ἀλαργοτέριδη, ἀγαποζήτερα η ψυχὴ προσμένοντας θεῶν ἀγάπες και θεοὺς νὰ συναντήσῃ μὰ πρώτ' ἀπ' δλους, ω Λήθη έρεθη κες ἐσὺ στὸ δρόμο της σένα γιὰ ν' ἀγαπήσῃ 15-5-1925

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

ΕΚΑΜΕ

Ἐκαμε ψὲς ή ώδιορφη νὰ μᾶς χαλάσῃ μέρα μὲ κάποιο σύγνεφο δολὸ π' ἀπλώθη στὸν ἀγέρα

μὰ τὰ πουλιὰ πριχοῦ κρυβοῦν και πρὶν σωπάσουν, πάλι εδειξ' ή μέρα δλόχαρη και λαμπερὴ τὰ κάλλη.

Ἐτσι προψήσεις μὲς τὴ χαρὰ, και μέσα στὰ παιχνίδια ἔγυρε κάποιο σύγνεφο, στὰ σπαθωτὰ σουφρέδια

μὰ πρὶν καλά—καλὰ σὲ δῶ, και πρὶν νὰ σὲ φωτήσω, ἔφυγε κάθε θλίψη σου, κι' ἥρθε τὸ γέλιο τούσα

Γ. Γεωργασάκης

